

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 20 Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ

κόρη της όδοι Στρούωνος αν δεν εξύπνισε ακόμη, κατόρθωσε όμως να εξυπνήσει την κοιμωμένην ρεκλάμα των τετρακοσίων τόσων τατρών της πρωτεύουσας, οι όποιοι είρθηκαν την κατάλληλη περίστασι να προτείνουν μίαν θεραπείαν ό καθένας και να κηριαρώσουν τόνονά τους ρεκλαμοριζόμενον στάς στήλας των εφημεριδών.

Τόση κατήχρησις και σέ τόσο σύντομον χρονικό διάστημα, των επιθέτων «διάσχυρος», «διακεκριμένος», «διαπρεπής» και δεν ήξεύρομεν ποίου άλλου παρεμφερούς ακόμη, δεν ήγεινε ποτέ άλλοτε όσον τις ήμέρες αυτές κ' είς βίρος της δυστυχισμένης υστερικής κόρης. Όλοι αναλαμβάνουν να την θεραπεύσουν, όλοι διατυμπανίζουν πώς κατέχουν τό μυστικόν της θεραπείας της, κ' έν τούτοις ή κόρη κοιμάται και θά εξακολουθή να κοιμάται μέχρι της ήμέρας τουλάχιστον που θάποφασίση ή παιγνιδιάρα και ιδιότροπη φύσις, ό μεγαλύτερος και θαιματουργώτερος αυτός ίατρός, να την εξυπνήσει και να την σώσει από τά νύχια και από τάς ήρωϊκάς μεθόδους των πτυχιούχων ιεροεξεταστών της

Ένας κύριος, ό όποιος έχει τόσον πελαίθισιν στοίς ίατρούς, όσον και αυτοί στά γιαιτρικά τους, μάς έλεγε:

— "Ηθελα να ήξευρα πόσοι γιατροί θά έτολμοΐσαν να αναλάβουν, τόσο ρεκλαμοσιδώς την θεραπείαν της δυστυχισμένης κόρης, αν έπρόκειτο, όπως και στην άρρωστη βασιλοπούλα του παραμυθιοΐ, ήποιος δεν την θεραπειύση να χινή τό κεφάλι του.

Βλέπετε, τώρα δεν έχουν να χήσουν τίποτε οι κύριοι αυτοί. Και γι' αυτό μάς έπύραν τ' αυτιά μας φωνάζοντες ό μόν ότι θά την έθερίπεινε αν του άφηνε καιρόν ή άλλη, ή πολυπληθής πελατεία του, ό δέ ότι αν είχε τά κατάλληλα μέσα, ό άλλος ότι αν τον άφηναν μόνον και δεν τον ένοχλοΐσαν οι συνάδελφοί του και ό καθένας με ό,τι τούρφη στο κεφάλι του.

Έν τούτοις αν δεν εξύπνισεν έως τώρα ή υστερική κόρη, καιρός να εξυπνήσουν αι άρχαι, όπως πολύ σωστά και αντισταρατανικώτατα έπρότεινε ό κ. Μιταυσις, και να παλάσουν την κόρη και γμάς από τους κροτους της ρεκλάμας, οι όποιοι είνε άπαισιώτεροι και από τους κρότους της άνοιγομένης πόρτης που την ρίχνουν είς λάβαρον.

Ο κ. ΤΡΟΥΦΦΙΕ

άπάντησε μια και καλή, κατά την καλλιτεχνικήν προσπερίθα της Γαλλικής Σχολής, είς εκείνους που έτόλμησαν να μισήσουν την κερποφόρον διδασκαλίαν του και τό αγαθόν μέλλον του θεάτρου τό όποιον μάς έφερε μέσα στον ταξειδιωτικό σάκκο του άπ' τό Παρίσι.

Έργον άποκλειστικώς ιδιόν του είνε ή άναπαράστασις του άρχαίου άγγελίου την όποιαν έπαρουσίασε με τάς τέσσαρας μαθητριάς της Αρχμ. Σχολής του Ώδείου, στην Γαλλ. Σχολήν. "Αν δεν όμιλήσαν δέ αι μαθήτριάι, τούτο έγεινε σκοπίμως, άφού μόνον τάσεις πλαστικάς, παντομίμαν δηλ. έδίδαξε ό κ. Τρουφφιέ, και μόνον την παντομίμαν, ως καθαρώς ιδιικήν του έργασίαν, έπρόκειτο να δείξη είς τον Ύπουργόν του, τον όποιον εύχαριστούμεν και γμάς, μαζί με τό Ώδειον, διότι έπέτρψε είς αυτόν να κατέλθη είς την Ελλάδα και να θέσει τάς βάσεις του θεάτρου μας.

Αί μαθήτριάι του Ώδείου, θά όμιλήσουν έπισήμως μόνον ένώπιον του Έλληνοΐ Ύπουργού της Παιδείας, όταν έλθη ό καιρός να δείξη και ό κ. Βλάχος την έργασίαν του.

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

Άγνή κατάγλωμη τ' έπέρισαν
Με λείμονις στεφάνι στ' κεφάλι,
Της θύης σου τό λούλουδα νεοθήριστα
Σπολίζανε τό νεκρικό σου προσκεφάλι,
Κι' άπ' τό λευκό σου σέβανο μουσέχρωμα
Εκπλώνανε τή φύση, έλόγουρά σου.
Άς κι' έφερναν τά μύσα τους στην ζωήη
Την νεότη σου, την άστέρτη όμορφιά σου.

ΠΕΤΡΟΣ ΔΡΟΝΑΣ

ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΟΥ

τιν περίφημη περικεφαλαία να μη τάν φορέσουμε και πάαιν, γιά όνομα του Θεού. Να μη τρίζουμε τά δόντια μας, να μη δείχνουμε την γροθιά μας κατά τό μέρος της Βουλγαρίας, να μη βρίζουμε, να μην άπειλοΐμεν!

Μαθήματα μόνον από τό δράμα που άρχισε να εκτυλίσσεται στην Μακεδονία, να παίρνουμε. Μαθήματα γιά τό παρόν και μαθήματα γιά τό μέλλον.

"Αν ανατινάσουν κτίρια στον άέρα οι Βούλγαροι κι' αν σκοτόνουν, δεν είνε δολοφόνοι, δεν είν' έμπροσταί. Είνε πατριώτες, μάιστα. Γιά την πατρίδα τους, γιά τό έντικόν συμφέρον εργάζονται.

"Αν ό πατριωτισμός αυτός δεν μάς ένθουσιάζει, δεν παύει όμως γι' αυτό να είνε και πατριωτισμός των έργων, έν αντιθέσει προς κάποιον άλλον πατριωτισμόν—τόν πατριωτισμόν των λόγων—τόν όποιον ήμπορούμεν να κευχόμεθα πώς έχομεν.

Και μεταξύ των δύο πατριωτισμών, να σής ποΐμε την αλήθεια, νομίζομεν πώς ό δικός μας δεν είνε ούτε ό δυσκολώτερος ούτε ό άποτελεσματικώτερος.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ",

(Προς τον κ. Αντίλαλον του «Νουμά», ενχρηθέντα την έκδοσιν του έργου μου διά της Βιβλιοθήκης Μαρασλή).

Εύχαριστώ τους δεικνόντας ένδεικνόντας διά την έργασίαν μου. Έγώ είμαι βέβαιος ότι υπάρχει ένδεικνόντας και πόθος πολλός έμπροστίας νέων έργασιών.

Έάν δεν ήμουν βέβαιος δι' αυτό, δεν θά έχανα τον καιρόν μου. "Αλλ' ούτε ό Μικρασλής που κάθεται είς την Ρωσσίαν, ούτε και οι έδώ έκδότης έργων κανένα λόγον να έκδίδουν τά έργα του κάθε παρασιζόμενου με έν άρθρον ή με μίαν μελέτην. "Ο,τι λέγομεν και θέλομεν διά

ότι ή καρδιά της θά έστραμτούσε στην πρώτη συνάρεια, στη πρώτη λεί... Για να της είνε σιμώτερα, γιά να θρέψη την πλάην, ό: συγκοινωνεί μ' εκείνο άνάμεσα από τους άνθισμένους κήπους, και δεν ξέρω γιά ποιά έλπίδα, και δεν ξέρω γιά ποιά προσδοκία, ξαναήλθε στο Φουτελουτάντε που γιά χρόνια τό είχεν σχεδόν εγκαταλείψη... Κι' ό βρόδου άνεβαίνει στην ύψηλότερη άστρακία και κυττάζει προς την Άρμυράντη και προσεύχεται... Προσεύχεται και γιά σάς.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Για μένα;

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. Ξέρει τή θυσία σας. Ξέρει ότι ήρωοθήκατε όλόκληρη τ' αυτό τό έργον οίκτου και δδύνης, κι' ότι ζήτε έδώ σ' έν μοναστήρι... Νοιώθει γιά σάς με ή μητρική τρυφεράδα. Μου είπεν: «Αν ή Βεατρική θά ήθελε καμμιά μέρα νάλθη στο Φουντελουτάντε!» Νοιώσατε; Έργάσατε κάποτε στην έγκυλι των Κίτρων...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Θυμάμαι.

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. Δεν έργασθε καμμιά μέρα στο Φουντελουτάντε, γιά να ικανοποιήσετε τον πόθο της μητέρας μου;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ναι... καμμιά μέρα...

(Η φωνή της είνε άδύνατη. Δεν ξέρει πλειά να καθυποτάξη την ταρχή που την κυριεύει πηλ σιγά στην διάρκεια της συνομιλίας, και που έφάνέρωσαν από καιρό σέ καιρό ή γλιστερές κοκκινάδες στην έπιφάνεια των παρειών της, άπαλδών...)

....Καμμιά μέρα θάλδ...

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. Θα σάς συντροφέω έγώ ή ίδιας. Δεν είνε πολλή μακριά. Η μητέρα μου θάλθη να σάς συναντήση στο μισό δρόμο. "Ισως ή είμπορέση ή κόρη με ή φορέ να μειδιάση, όταν σάς ιδή. Δεν μειδιά πλειά.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ναι θάλδω με ή μέρα, όταν σεις θά μου τό πηθε... Αυτ πόνο θά συναντηθούν και θά άνγνωρισθούν. "Ισως μειδιάση ή ένς στον άλλον.

(Παύσει. Και οι δύο, ό ένς κοντά στην άλλη, κλίνουν την κεφαλή).

"Αι ήλλή ποιός είνε ό ακηρότερος πόνος; Ή εκείνη τουλάχιστο τον ξέρει ήσυχαμένο στο τάφο. Κι' έγώ την ξέρω σ' έν σκοτεινό τάφο την αδελφή μου, ήλλή ζωντανή, ήλλ' όλη να πάλλη και να ήμάση μέσα σ' έν άστέρητο αίμα... Ξέρω ότι είνε άπ' εκεί, χωρισμένη, ήμετάπιστη και μολιταχτα τά ζωτανά της μάτια με κυττάζουν και μου ζητούν βοήθειαν, κι' έγώ δεν είμπορώ να την άννακίσω, να την ξαναφέρω σ' έμειν!

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. "Αλλ' ή έλπίδα;

(Κυττάζοντα στο πρόσωπο, γελάτο από την ίδια άνέκρηστη συγκίνηση. Με μίαν άκουσίαν κίνησι ή Βιργίνις σηκώνεται και στρέφεται προς τό δέος. Η Βεατρική μιμείται την κίνησι εκείνη).

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (κάθεται εκ νέου) Δεν ξαναγυρίζω... Έχει τό πράσινο της φόρεμα σήμερα, και λητμονιέται μέσα του. "Ισως περνά με ή εύτυχισμένη ώρα. Είνε τόσο

άγνή αυτό τό πρωί, που ό καθένας νομίζει ότι είμπορεί σ' αυτό να ξαναγεννηθ...

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ (όσον να νοιώθει ότι ξαναβγαίνει στις φλέβες του ή χαμμένη μεση). Φαίνεται στον καθέναν ότι εύρίσκεται στο σημείο να κλέψη μ' έν κρυφτό τόπο, τό μυστικό της όμορφιάς και της χαράς... Σεις είσατε έδώ τάν μέσα σ' έν μοναστήρι; σεις δεν είμπορείτε να καταλάβετε Έγώ έπηκόθηκα την άγνή, έπάνω από λόφο. Όταν έπαλλαν ακόμη τ' ήστρα στον ούρανό. Ηίδα στην κοιλιά, ή κόρη βοθυσμένη στην σκιά, τό ποτάμι να ροδίση, όλο σάν να είχε βουτήχθη μέσα ή χαρκαγή ήπερίριστο κι' ένδότερο σάν ναγκάλιαζε και νάτρεφε την ψυχή μου. Ηπια στους άνέμους τά μεθυσμένα πνεύματα όλων των πραγμάτων που ξαναγίνονταν και, κάτω από τις χίλιες μελωδίες των φωληών, άκουσα την βαθιά και ήγχι πνοή της Μητέρας που τρέφει τά νήματα των χόρτων και τους διαλογισμούς μας. "Ολη ή δδύνη και όλος ό πόθος ήλλαζε μέσα μου σέ με ή δδύνη, πρόθυμη και τολμηρή Κι' έγώ παρακεντούσα ήκατάπυυτα τ' άλογό μου προς έν τέμα που δεν είχεσεν έν είκανε μέσα μου ή στα ήρια του κόρμου. Κι' ή ήκίνητες και σκοτεινές είκόνες της περασμένης ζωής, έγρονματίζοντο με με ή ξανκή ή λήψη και θυμαστή, άγνωστή, καθώς τά ήγίλυτα στην πυρκαχιά ένς ναού. Και καμμιά φρίκη του θανάτου εκείνου ήπόμενε μέσα μου, και μάλιστα μου έφάνταζε εκείνος όμορφος σάν με ή θυσία επάνω σ' έναν άβυτο βωμό

τούς άλλους, πρέπει να το ίδιο να λέγουμε και να θέλω-
 μεν και διὰ τὸν αὐτόν μας. Τί θὰ εἶπῃ Γιαννόπουλος;
 Ἡ Γεωργίου, ἡ Ἰωαννίνοπουλος, ἡ Κολοκυθόπουλος; τὸ
 ἴδιον εἶνε. Ἐὶν ἐρωτήσετε ἀνθρώπους, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων
 ἡμῶν, τῶν διαβαζόντων τὰ δὲ, θὰ σᾶς εἰποῦν ὅτι δὲν
 ἔχουν ἰδέαν. Καὶ πολλὴ δικαίως καὶ πολλὴ φυσικῶς. Μεταξὺ
 τῶν ἄλλων κακῶν ποῦ κινῶμεν ἐδῶ εἶνε καὶ αὐτό:
 Γράφουμεν ἕνα ἔθρονον, ἕνα διήγημα, ἐκδίδομεν ἕνα
 βιβλίον, καὶ οἱ φίλοι μας, ὅσοι μᾶς ἀγαποῦν, ὅσοι ἔχουν
 ἐνδιαφέρον, μᾶς λένουν, εἴθε εἴθε καὶ ἐμεῖς νομίζομεν, ὅτι
 ἔγραψαν, ἐπελείψαν ἢ δουλεία, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα μεγάλοι
 καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπρόκοθεν. Ὁχι! καὶ ἡ ἄξια καὶ ἡ ὑπόλη-
 ψις καὶ ἡ τιμὴ πρέπει νὰ ἀποκτάται μὲ κίμα καὶ βήμα
 βήμα ἀγωνιζόμενοι. Πρέπει νὰ εἴμεθα φειδωλότατοι εἰς
 τοὺς ἐπικίτους. Πρέπει νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ δημιουργή-
 μεν θεοὺς τιποτένιους. Ἄμα σπρώξῃς ἕνα καὶ τοῦ κά-
 τας εἰς τὸν σθεῖρον, φώναζε ἔπειτα ὅσον θέλεις. Ἔμα
 ἰδῆς ὅτι τενεκές αὐτὸς ἔγινε πλέον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον
 δὲν ἔχω παρὰ μίαν μόνον ἔξωσιν τὴν ὅποιον διατυπώνω
 ὡς θεμελίον καὶ ἐπιμόνον καὶ καθημερινὴν παρὰ κλητῆν,
 τρεῖς τῶν μῆτρων τακτικῶς εἰς τοὺς τετραγμένους; νὰ ἐμφα-
 νίζω καὶ νὰ κυκλοφορῶν τὰς νέας ἰδέας, τὰς ἀγαθὰς
 ἰδέας, δηλαδὴ εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον, νὰ
 βοηθῆσθαι ὡστε νὰ γνηθῇ ὅχι ἡ ἐργασία, ἀλλὰ τὸ εἶδος
 τῆς ἐργασίας μου, διότι ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι θὰ τὴν
 συμπληρῶσιν οἱ, παρὰ τὸν ἀρχαῖον χαρακτηρὸν μου τὸν
 δυσχερῆστον τῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸ δι' ἐμένα
 εἶνε ὑπερκατετόν. Τὰ ἄλλα ἔπειτα ἔρχονται μόνον τῶν. Τὰ
 κίμα καὶ μόνος μου.

ΠΑΡΙΣΙΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΑΔΙΚΑ! ΑΔΙΚΑ!

Φιάτατε «Νουμά»

Ἐξυπνα, πολλὰ ἐξυπνα καὶ χριστιανικά ὅσα ὁ
 κ. Κ. Κατσιμπάλης ἔγραψε εἰς τὸ πρῶτον τεύ-
 χος τῆς «Κριτικῆς» περὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ
 τῆς Δραμ. τοῦ Ὁδείου Σχολῆς. Ἀμύμητον ἰδίως
 ἔκαίνο τὸ «Labiche à la pallicare» ποῦ μᾶς σερ-
 βίρει κάθε τὸσον τὸ βασιλικόν, καθὼς καὶ τὸ «Vo-
 yage d'agrément de Mr Truffier».

Κατόπιν τοῦ προοιμίου αὐτοῦ, τοῦ εὐλακρινεστά-
 του, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ ἐρασιτέχνης κύριος νὰ τοῦ
 παρατηρήσω ὅτι ἀδικῶς καὶ παραλόγως, παρασυρ-
 θείς ὑπὸ τοῦ ἀνασχετοῦ ρεύματος τῆς εὐφρολο-
 γίας, κατέταξε εἰς τὴν χορείαν τοῦ Labiche καὶ
 τὸν Χάουπμαν, εἰς τὴν τῆξιν δὲ τῶν à la pallicare
 μεταφραστῶν καὶ τὸν μεταφραστὴν τοῦ «Ἀμαξᾶ
 Ἐνσελ».

Ἄν εἶνε ἕνα δράμα ποῦ ἐξαγνίζει κάπως τὰς
 τόσας ἀμαρτίας τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κων-
 σταντίνου «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων», τὸ δράμ' αὐτὸ
 εἶνε ὁ ἀμαξᾶς Ἐνσελ, τοῦ ὁποῦ ἡ καλλιτεχνικὴ
 ἀξία ἀνυψώθη εἰς τὸ maximum ἀπὸ τὴν στιγμὴν
 ἰσα ἰσα ποῦ τοῦ ἐπετέθη ὁ κ. Βερναρδάκης. Διὰ
 τὴν μεταφράσιν δὲν λέγω τίποτε. Ἀρκεῖ ὅτι ἔγραψε
 ἀπὸ τὸν κ. Κ. Κατσιμπάλου, ὁ ὁποῖος—δὲν θὰ
 χάσῃ ἂν τὸ μάθη καὶ ὁ κ. Κατσιμπάλης—εἶνε ἕνας
 ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας μας ποιητὰς καὶ τοὺς εὐτυ-
 νευοτέρους μας λογιῶν.

Ἰδικός σας

Δ. Ποραξενόπουλος

ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμά»

Ἐλλείψιν τάκτ ἀδικαιολόγητον ἔδειξεν ἡ Γαλ-
 λικὴ Σχολή, ὡς ὀρθώτατα παρετήρησεν μία Ἀθη-
 ναϊκὴ ἐφημερὶς προχθές, μὴ προσκαλέσασα τοὺς
 πρωτεύοντας ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου
 εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Δελφῶν.

Ἡ περίφημος αὐτὴ Παριζιάνικη ἀβρότης τί
 ἔγραψε; Μήπως ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν
 Σχολὴν καὶ κατέφυγε εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Ἀθη-
 ναϊκῶν ἐφημεριδῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνθυμοῦνται εἰς κάθε
 περίστασιν πῶς ὑπάρχει ἡ Γαλλικὴ Σχολή, ἐνῶ ἐκεῖ-
 νη λησμονεῖ πῶς ὑπάρχουν Ἀθηναϊκαὶ ἐφημεριδες;
 Μεθ' ὑπολήψεως

Δεελφίδης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩ

— «Εἶνε ἡ ὄρα ποῦ τοῦ ἀηδονοῦ ἢ γλυκεῖα λαλιὰ
 ἀκούεται ἀνάμεικτα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δειφῶν» εἶνε ἡ
 ὄρα ποῦ οἱ ἐρχοῦντο γλυκοφιλοῦν τοὺς ὄρκους εἰς ἀ-
 γαπημένους τους· οἱ ὄρσοι ἀνεμοὶ μαζῆ μὲ τὰ νερὰ τὰ
 κελαρύζοντα σκορπᾶνε μὴ μεθυστικὴ ἀρμονία στὴν μο-
 ναξιά ἢ ὄρασι ἔχει ἐλαφρῶς ριχνίσει τὰ λουλούδια τὰ
 στέριζ ἀνέτειλλαν στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν θάλασσα ἕνας
 βαθὺς γαλῆσιος πέπλος ἀπλώνεται... Ἐτσι ἀρχίζει ἡ
 Πικρὴν τοῦ Μπαύρον, κ. Τραγουδιστὴ τοῦ Ἐσπερι-
 νοῦ. Ἄμα ἐδικθάσαμε τὸ ποίημα ποῦ μᾶς ἐστειλάτε,
 θυμηθῆκαμε τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν
 ἐπετάξαμε, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, τὸν «Ἐσπερινόν» σας
 στὸ κλάθι τῶν ἀρχέστον. Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε!—κ. Ὁρ.
 Γαρπ. Μεγάλος ποιητὴς; Σὲ καλὸ σας! Μὴ ἕνας Ἀγ-
 γλος κριτικὸς τὴν τελευταίαν ἀκόμη εἶπε πῶς μεγάλος
 ποιητὴς θὰ ἐγίνετο ὁ Σιέλιεῦ ἂν δὲν πείθαινε τόσο νέος
 Ὁ ἰδικός σας μεγάλος ποιητὴς ἔχει γράψει τοῦλάχιστον
 ἕνα τραγοῦδι ὅσον τὸ «Κορυδαλλός»;

— κ. Μάριον. Δὲν μᾶς στέλνετε μερικὰ ἀπὸ τὰ
 πεντακόσια, μικρὰ ὅμως γιὰ νὰ διαλέξομεν— κ. Θ.
 Πρδρ. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰς εὐγενεῖς κρίσεις. Θὰ δε-
 μοσιευθῇ προσεχῶς. — Δίκαια εἶτε γράφετε, κ. Κολοκυθο-
 κέφαλε, καὶ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολὴν σας ὅτι τὴν χρη-
 σιμοποιήσομε γιὰ ἄλλο φύλλον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— «Ψευδοεῖται ἐλπίδες». Αὐτὸν τὸν τίτλον φέρει
 κομψότατο βιβλιόρακι, τὸ ὁποῖον ἐλάβαμε προχθές. Ὁ
 συγγραφεὺς τοῦ κ. Β. Δ. Ἰλιόπουλος δὲν ὀρίζει τί πρᾶγ-
 μα εἶνε αἱ ψευδοεῖται ἐλπίδες του. Διήγημα; Φιλοσοφικὸν
 σύγγραμμμα; Ἐναίσιμος ἐρωτικὴ διατριβή; Ἐπὶ τέλος
 κῆτι εἶνε καὶ κῆτι καλλίτερον ἡμποροῦσε νὰ εἶνε, ἔάν ὁ
 νεαρὸς κύριος ποῦ τὸ συνέγραψε, ἐμελετοῦσε εὐλακρινέ-
 στερον τὸν αὐτόν του καὶ τὴν ἑωὴν καὶ δὲν ἐχανότανε
 εἰς φιλοσοφικὰς ὁριτυοῖς, ὅχι καὶ τὸσον σαφῶς, ὡς οἱ
 ἐξῆς: «Μισᾶνθρωπος καλεῖται ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους.
 Ἐρως εἶνε πυρῆτις ἄυλος. Ἰβὶ σπιθὴρ ἐπίσης ἄυλος, ὁ-
 ρατος, μία ἄκτις θερμῆ ψευγδέου ὀφθαλμοῦ, ἐμβάλλει τὸ
 πῦρ καὶ ἀναστατεῖ τὸ πᾶν ἐν τῇ καρδίᾳ». Ἄν δὲν περι-
 ρισθῆκαμε εἰς ἀπλήν ἀναγγελίαν τοῦ βιβλίου, δὲν φταίμε
 μᾶς ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος καὶ νέος εἶνε—συνεπῶς
 ἔχεις κᾶποις προτοχῆς—καὶ κακοὺς φίλους ἔχει, καθὼς
 τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἐπιστολὴ ἐνός ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία προ-
 τίσσει τὸ κομψοῦ βιβλίου ὡς πρόλογος.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ἐκτίθεται εἰς τρίτην ἐπαναληπτικὴν μεθο-
 δικὴν δημοπρασίαν ἢ κατασκευὴ ὑδραυλικῶν ἐργα-
 σιῶν πρὸς ἀρδευσιν τοῦ ἄλλου Κηφισίας.

Προσφορὰ ἐνσφράγιστοι συνοδευόμεναι ὑπὸ χρη-
 ματικῆς ἐγγυήσεως κλπ. γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆν
 20ην Ἀπριλίου ὥραν 10ην π. μ. ἐν τοῖς γραφείοις
 τῆς Ἐταιρίας, ἐνθα εἰσὶν ἐκτεθειμένοι καὶ οἱ ὅροι
 τῶν συμφωνιῶν.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν
 ἀπὸ 20 Μαρτίου 1884 καὶ 16 Δεκεμβρίου Β. Δια-
 ταγμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1903

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῶν Σιδηροδρ. Ἀττικῆς)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πω-
 λοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον
 τῶν Ἐφημεριδῶν καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν
 πλατειῶν Συντάγματος Ὁμοιοῖας, Ἐθνι-
 κῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου
 Οἰκονομικῶν.

καὶ ὅλο τὸ διαχυμένο κίμα ἀνέβλυξε εἰς τὰς φλέβας μου, ἐ-
 φρούσκωνε τὴν ἀδελφικὴν μου καρδίαν, γιὰ νὰ ξαναγαπήσῃ
 μὲ μὴ ἀγάπη πλεῖσ ἀγνὴ καὶ πλεῖσ μακρυνή.

(Στὸ κιγκλιδωμὰ, στὸ βῆμα, στὰ ὄρια μεταξὺ τοῦ
 κῆπου καὶ τοῦ δάσους, φαίνεται ἡ Τρελλῆ μ' ἕνα μου-
 στικὸ ὄρος καὶ συγκαταχέμενον. Τὸ πρόσωπόν της τὸ σκε-
 πάζει μὴ φώληνη προσωπίδα· τὰ χεῖρα της εἶνε φακιο-
 μενα μὲ χόρτα. Μυστικῶς, πιωπηλῶ καὶ πράσινη, ὅμοια
 μ' ἕνα παρὰδοξο φυτικὸ φῶντασμα, προχωρεῖ πρὸς τὴ
 στοά—ἀόρατη—μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίσσιων.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (γυρισμένη πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, δειλὴ
 καὶ ἐκθαμβή, χωρὶς νὰ ἐνοῆ). Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ μονα-
 στῆρι τὸ τέρας τοῦ φλογεροῦ σας ὁρόμου; τὸ μονατῆρι
 αὐτὸ κατοικημένον ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Τρελλῆ;

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. Παράξενόςθε σε... Ἄ, σεῖς δὲν ἡμ-
 πορεῖτε νὰ καταλάβετε!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Κι' ἂν καταλάβαινα...

(Κόβεται κι' ἀναπνέει, γιὰτὶ ἔκουσε ἀπὸ μακρῶς
 τὸ κρυφὸ βῆμα ποῦ πλητίζει).

Ἐρχεται· εἶν' ἐκεῖ...

(Ὁραὶ, μὲ ἀρμονία κι' οἱ δύο, ἔχουν τὰ μάτια καρ-
 ρωμένα πρὸς τὴ βωβὴν πράσινη ἐμφάνισιν. Γιὰ ὀλίγες
 στιγμὰς ἡ σιγὴ εἶνε μεγάλῃ, καὶ δὲν τὴν διχόσπει πρὸς
 πότε πότε καμμιὰ φωνὴ χελιδονοῦ, τὸ βούσιμα τῶν με-
 λισσῶν, ἢ πνοὴ τοῦ ἀνέμου).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ἡ Τρελλῆ σταματᾷ κάτω ἀπὸ τὸ αἴτωμα, μὲ δι-
 σταχμὸ κρατεῖ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ στεφάνι πλεγμένο μὲ τὸ
 σκαρμένο κλαδί. Χαμογελοῦν τὰ μάτια της, τὰ δόντια
 της λαμποκοποῦν, ἀνάμεσα στὴ φώληνη προσωπίδα. Προ-
 σκληρωμένος σ' αὐτὴ ὁ Βιργίνιος μένει ἀκίνητος, σὰν μα-
 γεμμένος· ἐνῶ ἡ Βεατρίκη κινεῖται γιὰ νὰ τὴν συν-
 ἀντήσῃ)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ἰσαβέλλα!

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ Ἰσαβέλλα.

(Κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴ ἐμπρός).

Δὲν εἶμαι ἡ Ἰσαβέλλα. Τὸ πράσινον πράγματι μ' ἐπῆ-
 ραν γιὰ ὅμοια τους. Δὲν μὲ ροβοῦνται πλεῖσ... Ἐμεῖς σᾶς
 ἐπεριμένουμε στὸ δάσος. Ἐνομίζαμε ποῦ εἴχατε διαβῆ, ὁ
 ἕνας δίπλα στὴν ἄλλη καὶ ὅτι ὀμιλοῦσαστε γιὰ τὴν εὐτυ-
 χίαν σας. Καὶ ἠθέλαμε νὰ εἴμαστε ἀπειρώς γλυκὰ, καθὼς
 ποτὲ ἄλλοτε, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας, στὸ κεφάλι σας ἐ-
 πίνω... Γιατί λοιπὸν μᾶς ἀπογοητεύτατε; Ἰσως ποτὲ
 πλεῖσ δὲν θὰ εἴχατε τόσο ὄρατι καὶ τόσο εὐχρηστημένα
 δὲν θὰ εἴμασταν ποτὲ πλεῖσ τόσο νέας καὶ τόσο ἔλκρορ. Ἐ-
 μεῖς ἐτρέμαμε ὅλα μαζὺ, μ' ἕνα ἀδίκιοπο τρεμουλίτσου
 καὶ χριστιανό, γιὰτὶ ἐπικίε ὁ ἥλιος μαζὺ μας. Ἐπικίε
 μαζὺ μας σὰν ἕνα μεθυσμένο παιδί, καὶ μᾶς ἔγγιζε μὲ τὰ
 χίλια χρυσὰ δάκτυλά του, μὲ χίλια χλιαρὰ δάκτυλα, ἐλα-

φρὰ καὶ πικροῦρα, χωρὶς νὰ μᾶς κἀν ποτὲ κακό. Ἄπειρα
 ἦταν τὰ παιχνιδιά του, καὶ νέας, καὶ πάντοτε διαφροσε-
 τικά. Μᾶς ἐκλόνηζε, μᾶς ἐκλόνηζε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μᾶς
 κομᾶσῃ ποτὲ, ὡσὰν νῆμαλλε ἢ εὐθυμία μας νὰ ὑψώθῃ
 ἀκόμη, νὰ ὑψώθῃ· κι' ἔμελλε ἐτρέμαμε ὅλοι μαζὺ, μ' ἕνα
 ἀδίκιοπο τρεμουλίτσου, ὡσὰν νῆμαλλε νὰ ξισάσῃ ἀπὸ
 μᾶς ἕνα πρωτόκιστο γέλοιο μὲ μὴ ξαφνικὴ ἔκκαρσις..
 Ἄ, γιατί τότε δὲν ἐδικθαινε ἡ Βεατρίκη μὲ τὸν νομφίος
 (Ὁ Βιργίνιος καὶ ἡ Βεατρίκη κοιτᾶζονται. Ἡ
 Τρελλῆ κάνει ἀκόμη ἕνα βῆμα πρὸς αὐτούς. Εἰς τὸ βῆ-
 θος, στὴ κιγκλιδωτὴ θύρα ἐμφανίζεται ἡ Σιμωνέττα καὶ
 κινεῖται γιὰ νὰ ἐμβῇ στὸ κῆπο. Ἄλλ' ὁ Πάμφιλος ποῦ
 τὴν κατασκόπευε πίσω ἀπὸ τοὺς φράκτας, πηγαίνει νὰ
 τὴν συναντήσῃ. Γιὰ ἄλλες στιγμὰς μένουσιν μὲρὸς στὴν
 εἴσοδο· ὕστερὰ ἀπομακρύνονται, γίνονται μέσθ στὸ δάσος).

Γιὰ ἕνα πράσινο ὄρομα, ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ὑποσχεθῆ
 στὴ Βεατρίκη ἕνα χρυσὸ ὄνειρο. Κι' ἔγινε ἕνα ὄνειρο σιμὰ
 στὸ κρεῖθρο. Καὶ σ' ὄνειρο ἦταν ὁ γαμβρός ποῦ ἤρ-
 λετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἄνοιξ ἐπάνω στ' ἄλλο ποδὸ
 τοῦτο τὸν κῆπο Κ' ἡ Ἰσαβέλλα στὸ ζῦπνυμά της ἔφερνε
 στὰ χεῖλη τὴν ἀγγελίαν. Ἄλλ' ἡ Βεατρίκη ἴσως, ἂν ἐ
 κείνο τὸν ἐξώστη ὅπου ἔκλαιγε τὴν νύκτα, εἶχε ἰδῆ ἀπὸ
 μακρῶς τὸν νομφίος ποῦ ἐπεριμένε ἡ ψυχὴ της κι' εἶχε
 τρέξῃ εἰς προῦπάντησί του μὲ ἐλάνουκα ὅλα τὰ φτερά
 τῆς ψυχῆς της. Καυμένο περιστέρι! Καυμένο περιστέρι!

(τὴν Πέμπτην τὸ τέλος)